

жника отъ давна изверженнаго Макаріуполскаго Иларіона, дерзнаха безъ дозволеніе каноническо на вселенскій-атъ патріархъ да извършатъ литургія и да рукополагать. За то велика-та Церква наказа двама-та съ изверженіе за отступленіе-то имъ отъ свой-атъ патріархъ. на когото правилно-то поминаніе на име-то му не поминаха споредъ правила-та 14 и 15 на двукратный-тъ Соборъ които вышерекохме, и споредъ 11-то апостолско правило, което завѣщава: “Аще кто принадлежа къ клиру, съ изверженнымъ отъ клира молитися будетъ, да будетъ изверженъ и самъ:”, и споредъ 35-то апостолско правило и 13-то на Антіохійскій-атъ Соборъ зашто рукополагаха безъ каноническо-то дозволеніе на помѣстный-атъ архіереа, за които также вышерекохме.

А на бывшыя едно врѣме Макаріуполскій Иларіона, наложи отлученіе (афорисмо) споредъ 28-то апостолско правило, което завѣщава: “Аще кто епископъ или пресвитерь, или діаконъ, праведно за явныя вины изверженный, дерзнетъ коснутися служенія, нѣкогда ему порученнаго: таковый совсѣмъ да отсѣчется отъ церкви.” И споредъ 37-то правило на Картагенскій-атъ Соборъ, което завѣщава:

“Угодно всему собору что бы отлученный за свое небреженіе отъ общенія, Епископъ ли, или кто бы то ни былъ изъ Кліра, во время отлученія своего прежде выслушанія оправданія его, дерзающій приступить ко общенію, признаваемъ былъ произнесшимъ самъ на себя приговоръ осужденія.”

На други-тъ же четырма, Видинскаго Антима, Софійскаго Доротеа, Нишавскаго Партенія, и Велескаго Генадіа, които бѣха въ епархіи-ты си, и несъучаствуваха на